

זה בית המדרש. אשר שטה אפרוחיך - אלו בעלי תורה, בעלי מונה, בעלי קבלה, שבגללם לא זהה שכינה מישראלי.

בראשית ברא אלהים. פתח רבי שמעון ואמר: והמשפלים יזהרו פוטר הרקיע - אלו האותיות, שהן לבושים בתורה, רקומים מפל גוני האש - לנו, אדם, ירך ושרח, מהם נפרדים לכפה גוונים.

ובכל הגוונים הם מרקמים בעור של גוף האדם, שהוא בגין עدن, והרקע באלו האותיות מציר ומרקם משומש שהוא נברא בהם. יזהרו - אלו הנකדות שמאירות באותיות, ובhem מאירים כוכבים בركיע החן עדן, וכן מאירים בעינים של הגוף בגין עדן.

בומר - אלו טעמי התורה שביהם מנגנים אותיות ונקדות ובאותו גופו של הגוף. בומר - זו הנשמה שהיא תנועה של אותיות ונקדות, שמאירות בפונים ובعينים, והנפש היא כל האותיות, והיא שתוּף של הגוף. קרום היא כלל הנקדות שמאירות בעינים.

אם זkan אחד, פמח ואמר: מנורה הקדשה, כמה חילזות שומרים עליך בגין עדן. כמה מהונות מלאכים מספטלים מפשkopiy הרקיע בגין בזמנ שטאנס לשם, וכולם מסתכלים בה, וגוני הרקיע בה יזהרו, משווים שבק מאירה השכינה, שהוא זהה הרקיע, בגין הויא נספר וחחות עד שטאנס בו שכינה. וזה שפטוח בזעול אחמתי כליה.

והנונים לא מאירים ברכיע עד שיכנס לשם הקדוש ברוך הוא, ומיד בשיכנוס לשם, נאמר בהם נפתחו השמיים ואראה מראות

שטה אפרוחיך אלין מארי תורה, מארי משנה, מארי קבלה, דבגינהון לא זהה שכינה מאישראל.

בראשית ברא אלהים, פתח רבי שמעון ואמר, והמשפלים יזהרו בזהר הרקיע (דניאל יב ג). אלין אתוון, דאיינו לבושין דאוריתא, מרקמן מכל גוונא דנורא, חדור וסומך וירוק ואוקם, ומגהון אתפרישן לבמה גוונין.

ובלהו גוונין, איינו מרקמן במשבא דגופא דבר נש דאייהו בגינתא דעתן, ורקייע באליין אתוון אייהו מצויר ומרוקם, בגין דבhoneן אתברי.

זההרו אלין נקודיין דנהרין באחוון, ובhoneן נהיין ככביא בركיעא בגיןהו בגנתא דעתן, ובלהו נהיין בעיניין דגופא בגיןהו בגנתא דעתן. בזהר אלין טעמי אוריתא, דבhoneן מתנהגין אתוון ונקיידי, ובhhוא גופה בגנתא, כזהר דא נשמתא, דאייהו תנעה דעתוון ונקיידי, דנהרין בגיןוין ובעיניין, ונפשא אייה כללא דעתוון, ואיה שטופא דגופא, רוחא אהיה כללא דנקודי דנהרין בעיניין.

אם סבא חד פמח ואמר, בוצינא קדיישא, כמה חילין נטרין לך בגיןהו דעתן, כמה משריין דמלאכין מספטבלין מפשkopiy רקייע בגיןה, בזמנא דתעלול תפין, ובלהו מספטבלין בה, וגונין דרקייע באז היהו, בגין דבז נהרא שביבתא, דאייה זהה הרקיע, בגין דבז סתים וחחות, עד דתיעול בה שביבתא, הדא הוא דכתיב גן בעול אחומי כליה (שיר ד יב).

ונונין לא נהרין בركיעא עד דיעול תפין קוידשא בריך הוא, ומיד דיעול תפין, אמר בהון נפתחו השמיים ואראה מראות